

- В хотела пак сме тримата – всичко е в ред – живее се. Щом влезем в хотела всеки вади телефона и пита за паролата за WiFi. Чухме се с Маята – всичко е в ред в къщи – слава богу.
- Влязох и първата църква – скромна и красива. БЛАГОДАРИМ !!!
- Вечеря и в леглата – картините от ЛИНИИТЕ се появяват отново и отново – кой, защо, как ги направил – дали някога ще се изясни. Последните мисли са за утре ☺.

17 юни 2017 г.

- Имахме договорка с Петър да станем и се пораздвижим малко. Речено сторено – хванахме улицата пред хотела, стигнахме до края ѝ, видяхме глутницата с кучета и се обърнахме обратно. Стигнахме до другия край на града и се върнахме обратно до хотела. Минахме през центъра – хората ни гледат малко с усмивка. Все пак беше хубаво. Пепи дърпаше яко и накрая го оставих – младото си е младо.
- Закуска – пуснаха ни помпата, която въртеше водата в шадраванчето във фойето на хотела – тази част от хотела е направена-добре. Храната е достатъчно, но в същото време някак си ... не зная какво да кажа – не е като къщи. Няма проблем – 18 дни все ще ги изкараме някак.

- Програмата за деня ни даваше възможност да избираме занимание – сърфинг по пясъка на пустинното плато или посещение на местата, където инките са погребвали техните вождове. Първото не стана поради липса на подходящи условия и всички се натоварихме на редовното автобусче и хванахме пътя към индианските „пирамиди“ – поне аз очаквах нещо такова.
- По пътя минахме покрай ниви засети с .... кактуси. Обясниха ни, че това е било бум в развитието на селското стопанство преди няколко години. Крайният продукт е плода на кактуса – малко по-късно го опитахме – вкусен е и става за ядене. Цената му е паднала няколко пъти след първоначалния бум и сега тези, които са се заели с това са в небрана

нива. Иначе – въртиш главата – накъдето и да погледнеш – пустиня – пясък, камъни и суша.

- След около 40 минути стигнахме в нищото. Пред нас няколко постройките и няколко заградени пространства. Обясняват ни, че тава е мястото, където инките са погребвали своите водачи. От 150-200 години областта е обект на иманяри и планирани проучвания. Все още никой не е победил. Продължават разкопките и търсенията на : едните - богатства, а другите - история. Мумиите в изкопите стоят в формата на яйца обвити с много, много дълги коси – те все още не са пострадали от времето. Имаше

мумия на съвсем малко дете. Черепите на тези „шефове“ са деформирани – трябвало е да се вижда, че са богоизбрани и са различни от масата. Още от бебета са ги деформирали – уф...

- Харесах и първите камъчета за Доменик – не съм сигурен, че са ценни, но ми харесват. Обратно към Наска. По програма следваше да посетим и една работилница за местни сувенири. Беше интересно да видим как са правили нещата, но явно в програмата на

местната фирма влизат всички възможни места, където туристите могат да похарчат малко пари. Жената, която ни разказваше за този занаят се постара да ни разкаже всичко, да ни покаже всичко и някои от нас оставиха по малко пари.

- Отново малко плодове и ето ни отново на автогарата в Наска. Минаваме през вече описаната процедура за влизане в автобуса – вътре сме – този път автобуса е още по-удобен – седалките са по 3 на редичка. Може да се отпуснеш, да си подремнеш, да погледаш филм или да почетеш. Возилото не спира – хранят те там и всичко останало също се върши в автобуса. Целта е Арекипа – град на около 10 часа с автобус от Наска.

- Пътуването мина – хапвам си по малко хапчета – уж съм добре, а носът ми се запушва. Появи се нова закачка – възгласът е Ollantaytambo – не звучи като Гонда вода, но е предизвикателство. Ще го видим и това чудо.

- Пристигнахме към 8 часа вечерта, посреща ни нов водач – настаняват ни в хотел – този път съм сам в стая – няма лошо, даже е по-добре. Тигърчетата А и П искат да са заедно - няма проблем. Разхвърлям багажа и не преча на никой. Бандата беше гладна.

18 юни 2017 г.

- Слънцето ни е другарче от сутринта вече – няма мъгли, няма облаци. Виждаме и града в който пристигнахме снощи. Това е друга ракия – поне в центъра., който беше на 10 мин от нашия хотел. Не пропуснахме да го разгледаме – красиви постройките оформят

централната му част. Имахме и късмет – тази сутрин хората празнуваха нещо – музика, вдигане на перуанския флаг, официални лица и преминаване на малка полицейска част.

